

EL BITLLET SENZILL DE METRO val 2 euros. Sí. Ho sé. Ja ho sabeu.

Duran i Lleida va assegurar que dimetiria en cas que es demostrés que Unió va rebre finançament ilegal. Es veu que no s'ha demostrat prou. Sí. Ho sé. Ja ho sabeu.

Corren rumors d'una malleta de diners cap a Andorra i d'una nòvia enfadada que ara ha xerrat més del compte i tot plegat em fa pensar en com de malament gestionen el poder els que ostenten el poder. Aquí, a Andorra i a Suïssa. Sí. Ho sé. Ho sabeu.

Fa molt de fred. D'aquell de nevar. I no patiu que el país ja ha après a no paraitzar-se per una nevada. El país n'aprèn, a poc a poc, de tot. Sí. Ho sé. Ja ho sabeu.

El país, vaja, els polítics escollits pel

país, estan definint el tema de si podem decidir o no podem decidir sobre temes en concret o sobre temes en general. Vull dir, no em queda clar si el text el fem per decidir sobre qualsevol cosa: la indepen-

**Vull dir... algú, un poble, un país, un món...
no pot dir el que pensa sobre qualsevol cosa?**

dència, la corrupció i el preu del metro o si cada cop que volguem decidir alguna cosa, caldrà definir un text semblant. D'altra banda un text molt obvi, no? Vull dir... algú, un poble, un país, un món... no pot dir el que pensa sobre qualsevol cosa? És un dubte que em corrou. Sí. Ho sé. Ja ho sabeu.

Ha mort Anna Lizaran i la cultura es posa de dol. D'un dol permanent que no hauria de deixar perquè cada sala que tanca, cada editorial que plega, cada llibreria que es converteix en McDonalds... em genera una consternació profunda que parla d'un sector agonitzant, com tants d'altres, que no són res més que el símbol del país aquest que vol decidir i que també, d'alguna manera, agonitza. Sí. Ho sé. Ja ho sabeu.

Al meu facebook i al meu twitter cada cop hi ha més missatges de gent que es queixa de tot, del que ens passa, de com salvem bancs, de com ens manen corruptes, de com privatitzem tot plegat i de com, en realitat, no ha canviat res. I jo em pregunto, quan passarem de

la queixa al facebook a la queixa real? Arribarà el moment que les coses començaran a canviar? M'ho pregunto i em responc, amb tristesa que no. Amb molta tristesa.

Sí. Ho sé. Sé que ho sabeu.

El meu petit poble gestiona la informació i les notícies i les xafarderies com sempre, amb mala fe i per sota el nas i jo em pregunto quin interès se'n treu exactament de fer les coses així, de transmetre-les d'aquesta manera, així, com si fos un gran mal que les coses passin com passen, quan passen. I no n'hi ha cap de mal, però som així. Sí. Ho sé. Ho sabeu.

I mentre ho sabem, ho permetem i agafar el metro és caríssim, la corrupció ho emmerda tot, un McDonalds ocuparà la Catalonia i som com som. I no canviarem mai. Sí. Ho sé. Ho sabeu.

CULTURA

Dubte

Un espectacle amb un alligonament altament compromès des de dues filosofies de convivència que tenen en els signes del temps aquell contrapunt de diàleg necessari per assolir la raó del moment. Un espectacle, adreçat a tothom, però sota el signe religiós perquè la lluita s'entaula en un ambient d'una escola religiosa dirigida per monges i amb la presència d'un capellà amb ritmes de modernitat. La confrontació en que les dues parts esgrimeixen arguments que validen les seves postures palesa a bastament la problemàtica de ser massa fidels a les lleis quan aquestes no ho són prou amb les persones. Dues interpretacions de la caritat cristiana que xoquen perquè hi manca humanisme. La interpretació sensacional de les actrius i de l'actor en la que el veritable protagonista rau en la necessitat d'agermanar postures. En el fons l'enemic era la intransigència i aquella fidelitat que buscava infidelitats sense encetar el diàleg necessari per poder jutjar amb veritat l'altre. La lliçó final ens porta a la conclusió que sense diàleg veritable perseguir per perseguir és una tàctica que en ella mateixa porta el pecat. Una veritable lliçó d'història pels temps que corren.

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano

*Decía una abuela mía
de sabiduría innata,
que nadie se bautizaba
si padrinos no tenía;
y lo decía con sorna
que es lo mismo que ironía.
Y a fe que a mi buena abuela
la razón no le faltaba,
que así nació el "enchufe"
del protegido de marras,
que gracias al amiguismo,
esos andobas se instalan.
A llovido, por supuesto:
que mi abuela ya descansa,
pero en política, el dedo,
es de signo eclesiástico
bautizando al amiguete
es decir, al enchufado;
ese que se corrompe
con el paso de los años.*

¡Democracia a dedo!

Cartas de las golondrinas

Un espectacle, el presentat per Escena Miríñaque, de Cantàbria, en el Teatre Ponent que conjugava la crua realitat amb un embolcall poètic veritablement encisador. El títol per ell mateix definia el missatge i l'embolcall. Les orenetes, aus migratòries que amb els seus desplaçaments cerquen un millor ambient de vida, esdevenen el rerefons per fer viure un fet històric que en certa manera explica la necessitat de la germanor universal. Les dues actrius brodaren sobre l'escenari del Teatre Ponent l'essència de les migracions humanes que també buscaven una millor qualitat de vida fugint dels indrets que eren els seus però no els permetien ser elles. Motius de guerres injustes, de situacions de crisi, originen i han originat una cadena de situacions poc humanes en les seves arrels i molt solidàries en els seus fruits. Les cartes esteses sobre l'escenari esdevenien importants actrius que signaven les paraules de les dues protagonistes. Una escena em va colpirextraordinàriament quan les dues actrius dialogaven amb el dialecte propi de Cantàbria, el bable, amb un significat enriquidor de les essències populars com és el llenguatge. Ahir eren les armes, avui la crisi i les orenetes emigren per viure millor però no sempre resulta positiu. Una lliçó històrica explicada poèticament amb un seguit de metàfores poètiques i teatrals.

Josep Clopés, Arbres i essències

Una petita exposició ens interpreta el perquè cultural del teatre en l'espai bar del teatre Ponent. Els quatre treballs presentats tenen el mateix dibuix d'un arbre, però aquest arbre, com l'escenari del teatre, presenta diferents personatges. L'escenari és l'arbre i els personatges són les essències. L'arbre és monocolor i són els colors, que es belluguen entre el frondós ramatge, els actors. L'escenari és la història com l'arbre, i els actors i actrius són les essències, com els colors. L'efecte del color arribarà a cada espectador d'acord amb la seva sensibilitat i la seva capacitat de diàleg i percebre el missatge de l'obra d'art. Una conjugació de l'expressivitat de l'arbre jugant amb la presència de l'entorn que li dona vida creativa. L'arbre és la metàfora de viure.